

Arrest

nr. 289 260 van 24 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 augustus 2020.

1.2. Op 3 maart 2022 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 22 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart op [... 2000] geboren te zijn in Luanda en aldus over de Angolese nationaliteit te beschikken. Gedurende uw jeugd woonde u samen met uw ouders en uw neef H.(...) in de wijk Sapu, gelegen in Luanda. In april 2019 komt u thuis van uw werk en merkt u op dat er een discussie gaande is tussen de familie van uw moeder en de familie van uw vader. Wanneer u vraagt waarom er ruzie is, wordt u voor het eerst ingelicht over een traditie waarbij de oudste zoon van de oudste zus moet trouwen met de jongste dochter van een broer. U zou dus moeten trouwen met uw neef, M.(...) D.(...) C.(...), de oudste zoon van de oudste zus van uw vader. Er werden tot dan toe nog geen stappen ondernomen in de organisatie van uw huwelijk. U weigert met uw neef te trouwen en vlucht naar uw vriendin, I.(...) A.(...), in Mabor. Hier woont u gedurende een maand en enkele weken. Eén van de broers van uw vader ontdekt waar u verblijft en dwingt u met geweld om terug te keren naar Sapu. Na dat voorval vlucht u naar het huis van uw tante, de zus van uw moeder, in Uige. Gedurende uw verblijf aldaar hoort u dat uw ouders doodsbedreigingen ontvangen, omdat ze er samen met uw broers en zussen van verdacht worden u te helpen bij uw vlucht. U realiseert zich dat u mogelijks ook uw tante in gevaar brengt en neemt contact op met uw vriendin C.(...) A.(...). Vanaf midden augustus verblijft u minder dan een maand bij haar in de wijk Kilamba, Luanda. U wordt door één van uw neven gespot in Luanda, waarna de familie van uw vader het huis van uw ouders in Sapu binnenvalt. Er ontstaat hevige ruzie. M.(...) D.(...) A.(...), de neef met wie u dient te trouwen, wordt neergeschoten en sterft aan zijn verwondingen. U bent zelf niet aanwezig bij het incident. De ouders van uw neef willen u vervolgens uit wraak vermoorden. Het is immers doordat u het huwelijk weigerde dat hun zoon gestorven is. Aangezien u bang bent, brengt uw vriendin C.(...) A.(...) u in contact met A.(...) die uw visum voor uw vertrek uit Angola regelt. Behalve dat u uw paspoort en identiteitskaart aan hem dient te overhandigen, moet u verder geen stappen ondernemen. Op 28 september 2019 verlaat u Angola met het idee om via Nederland naar Portugal te reizen. In Nederland wordt u aangehouden op verdenking van het gebruik van een vals visum. U dient er op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen resulteert in een weigeringsbeslissing (NL (...)). Op 18 of 19 maart 2020 reist u verder door naar België, waar u de Belgische instanties op 24 augustus 2020 om internationale bescherming verzoekt.

U legt verder geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*U vreest gedood te worden door de familie van uw vader, aangezien zij wraak willen nemen voor de moord op hun zoon, M.(...) D.(...) C.(...). U weigerde immers in te gaan op de traditie van het huwelijk tussen de oudste zoon van de oudste zus van uw vader en de jongste dochter van uw vader, waardoor er ruzie is ontstaan binnen de familie. Dit escaleerde uiteindelijk tot een gevecht waarbij de neef met wie u diende te trouwen, M.(...) D.(...) C.(...), werd gedood (Notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 16 september 2022 (verder: NPO), p. 15 – 18, 22). **U kan de door u geopperde problemen die zich in Angola zouden hebben voorgedaan, en zich zouden voordoen bij terugkeer, echter absoluut niet aannemelijk maken.***

Vooreerst blijken uw verklaringen betreffende uw reisweg tegenstrijdig met objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Bijgevolg kan worden vastgesteld dat u gepoogd heeft om de Belgische instanties moedwillig te misleiden. U poogde voor de Belgische autoriteiten te verhullen op welke manier u binnenkwam in de Europese Unie. U stelt op 28 september 2019 uit Angola te zijn vertrokken en te hebben gereisd met uw paspoort, identiteitskaart, vliegticket en hotelreservatie voor Portugal. U gevraagd voor welk land er een visum in het paspoort stond dat u gebruikte voor uw reis antwoordt u dat het ging om een Portugees visum. Dit visum werd door A. aangevraagd bij de Portugese

ambassade. U gaf uw paspoort en identiteitskaart aan hem om het Portugees visum te bekomen, maar ondernam zelf geen verdere stappen in dit proces. Gevraagd of u ooit een visum heeft aangevraagd voor een ander land dan Portugal antwoordt u onmiskenbaar ontkennend. U heeft eveneens geen weet van pogingen uitgaande van A. om via andere ambassades dan die van Portugal een visum te bekomen. U bijgevolg gevraagd of u slechts kennis heeft van een Portugees visum antwoordt u bevestigend (NPO, p. 7, 12 – 14). Hoewel u bij Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) verklaarde nooit valse documenten te hebben gebruikt gedurende uw reis **dient te worden opgemerkt dat op basis van uw gegevens geen visumhit voor Portugal werd teruggevonden in de beschikbare databanken (zie verklaring DVZ, d.d. 03 september 2020, p. 13, vraag 36).** Echter, indien u werkelijk reisde met uw eigen documenten en een Portugees visum tussen augustus 2019 en 28 september 2019, zou dit moeten worden teruggevonden in een databank (NPO, p. 7, 13).

Hetgeen – flagrant genoeg – wél werd teruggevonden op basis van uw vingerafdrukken, zijn een visumaanvraag voor Duitsland en een visumaanvraag voor Polen op uw naam, dewelke beide niet werden toegekend (zie blauwe map in administratief dossier). Uw visumaanvraag voor Polen dateert van 28 maart 2019 en vond aldus plaats voor de aanvang van uw beweerde problemen (die in april 2019 zouden zijn begonnen, NPO, p. 17), dit ondanks uw bewering voor het CGVS dat u voor uw problemen in april 2019 nooit plannen maakte om Angola te verlaten (NPO, p. 7; zie blauwe map in administratief dossier). **Dit gegeven is reeds een sterke aanwijzing dat u het land wenste te verlaten om redenen die los staan van de problemen die u hier aangeeft als aanleiding voor de aanvraag van een visum.** Het visum voor Duitsland heeft u aangevraagd op 27 april 2019, wat eveneens niet in overeenstemming is met uw verklaringen. U verklaart immers voor het eerst met A. te hebben afgesproken in **augustus 2019** om uw paspoort en identiteitskaart te overhandigen, zodat hij uw visum kon regelen (NPO, p. 13; zie blauwe map in administratief dossier). **Dat u van beide visumaanvragen niets afweet, is bovendien volstrekt onaannemelijk.** Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de aanvrager van een visum persoonlijk dient te verschijnen op de ambassade en daarbij biometrische gegevens moet overmaken zoals vingerafdrukken en een gezichtsopname (zie blauwe map in administratief dossier).

Uit de gegevens van uw Nederlands dossier (NL (...)) blijkt bovendien dat u er **geheel andere verklaringen heeft afgelegd wat betreft uw visumaanvraag voor Duitsland en Polen.** In tegenstelling tot uw verklaringen op het CGVS spreekt u vrijuit over beide aanvragen. U geeft daar toe een visum te hebben aangevraagd voor Polen. Voor het Duits visum verklaart u persoonlijk naar de Duitse ambassade te zijn gegaan en er een visum te hebben aangevraagd dat u uiteindelijk werd geweigerd (Rapport eerste gehoor, d.d. 07 oktober 2019, p. 8 – 9; Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 5 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier).

Ook gedurende het interview bij DVZ op 03 september 2020 maakt u melding van verschillende pogingen om een visum aan te vragen die telkens mislukten (zie verklaring DVZ, d.d. 03 september 2020, p. 13, vraag 36). **Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat u de Belgische instanties trachtte te misleiden betreffende uw visumaanvragen en de manier waarop u Europa bent binnengekomen, doch u beweerde in beide procedures steeds de waarheid te hebben gesproken (NPO, p.4).** U geconfronteerd met deze vaststelling, poogt u deze tevergeefs te herstellen. Als verklaring stelt u immers dat u louter uw identiteitskaart en paspoort aan A. hebt gegeven en hem heeft verteld dat u Angola wou verlaten. U weet niet of hij de ambassade van Duitsland of Polen is gegaan. U weet niet wat A. met uw documenten heeft gedaan gedurende de tijd dat hij deze in handen had (NPO, p. 22). **Deze uitleg is echter niet afdoende, aangezien het nog steeds volstrekt tegenstrijdig is met eerdergenoemde verklaringen die zwart op wit staan genoteerd op de notities van de gehoren die u heeft afgelegd gedurende uw asielprocedure in Nederland (zie supra).** Dat u ook bij ons geen consistente verklaringen neerlegt hieromtrent bevestigt des te meer dat u niet steeds naar waarheid antwoordt op de vragen.

Sowieso wordt de hulp van A. reeds sterk betwijfeld door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt omtrent jullie onderling contact. Op het CGVS meent u elkaar tweemaal te hebben gezien. De eerste keer op het moment dat u hem uw paspoort en identiteitskaart overhandigde. De tweede keer was op de dag van uw vertrek, 28 september 2019, toen hij u die documenten teruggaf (NPO, p. 13). In Nederland daarentegen verklaart u dat u en A. elkaar voor het eerst hebben gezien op de luchthaven, 28 september 2019. Voordien overhandigde u uw documenten niet persoonlijk aan A., maar wel via uw vriendin (Rapport eerste gehoor, d.d. 07 oktober 2019, p. 9 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Gedurende het interview bij DVZ van 03 september 2020 stelt u hem 3000 dollar te hebben betaald, op het CGVS ongeveer 700 euro en in Nederland 4000 dollar of twee miljoen kwanza (NPO, p. 14; verklaring DVZ, p. 13, vraag 36; Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 24 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). **Aldus, dient**

opnieuw opgemerkt, dat u de Belgische instanties moedwillig heeft willen misleiden betreffende uw komst naar Europa en de manier waarop u aan de nodige documenten bent geraakt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen kan enkel worden geconcludeerd dat u op verschillende vlakken aangaande uw reisweg tegenstrijdige en onoprechte verklaringen heeft neergelegd. U bent ook absoluut niet in staat geweest om een toereikende verschooning aan te brengen wanneer u met uw wisselende verklaringen werd geconfronteerd gedurende het persoonlijk onderhoud. Deze constatacie doet op ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid en laat dus toe bij voorbaat vraagtekens te plaatsen bij uw voorgehouden vrees voor vervolging tegenover de familie van uw vader naar aanleiding van een gedwongen huwelijk met uw neef .

Niettegenstaande u reeds bij DVZ (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 04 juni 2021, pt. 1) en bovendien bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2) blijkt eveneens uit bovenstaande verklaringen dat u **niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking**. De vaststelling dat u bewust trachtte de Belgische instanties voor te liegen wat betreft uw reisweg is weinig verenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging en maakt het onmogelijk voor het CGVS om uw verzoek om internationale bescherming ernstig te onderzoeken.

Voor zover het CGVS alsnog een poging doet om uw verzoek om internationale bescherming verder te beoordelen dient omtrent het gedwongen huwelijk dat u inroept, te worden opgemerkt dat u hierover eveneens sterk tegenstrijdige verklaringen neerlegt.

Deze tegenstrijdigheden zijn zowel terug te vinden tussen hetgeen u vertelt gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS en uw verklaringen die terug te vinden zijn in uw Nederlands dossier (NL DAS D58) als met hetgeen werd genoteerd door DVZ in de vragenlijst van het CGVS.

Ten eerste legt u wisselende verklaringen neer wat betreft de naam van de neef met wie u gedwongen werd te trouwen, **een cruciale tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van uw relaas reeds volledig onderuit haalt**. Zowel gedurende het nader gehoor dat op 08 oktober 2019 plaatsvond in het kader van uw asielpprocedure in Nederland als tijdens het interview bij DVZ op 04 juni 2021 noemt u **H.(...)** **Junior** als de neef met wie u verplicht dient te trouwen (Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 12 – 13, 19 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier; vragenlijst CGVS, d.d. 04 juni 2021, p. 3, vraag 3.5). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 16 september 2022 noemt u echter **E.(...)** **D.(...)** **C.(...)** als neef aan wie u zal worden uitgehuwelijkt. Uw neef H.(...) woonde volgens voorliggende versie van uw problemen samen met u en uw ouders in het huis in Sapu (NPO, p. 6, 15 – 16). U geconfronteerd met de vaststelling dat u twee verschillende namen benoemt, herhaalt u louter dat u met uw neef E.(...) D.(...) C.(...) moet trouwen. Uw neef H.(...) verblijft nog steeds in Angola en woont misschien nog altijd bij uw ouders (NPO, p. 24). **De vaststelling dat u tegenstrijdige verklaringen neerlegt over het meest essentiële element binnen uw gedwongen huwelijk, namelijk de persoon met wie u verplicht dient te huwen, maakt reeds dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.** **Ten overvloede haalt u nog verschillende tegenstrijdige elementen aan die deze conclusie met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van uw relaas slechts bevestigen.**

Zo was uw neef H.(...) eveneens aanwezig in uw ouderlijk huis op het moment dat uw neven langs vaderskant een bende hadden samengesteld om het huis van uw vader binnen te vallen en herrie te schoppen. Gedurende die ruzie werden er schoten gelost en werd uw neef E.(...) D.(...) C.(...), de neef met wie u diende te trouwen, gedood (NPO, p. 15 – 16; zie vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 3.5). **Ook hieromtrent legt u tegenstrijdige verklaringen af.** Om te beginnen plaatst u deze gebeurtenis gedurende het interview bij DVZ in **november 2019** en dus na uw vertrek uit Angola aangezien u daar op 28 september 2019 definitief vertrok (NPO, p. 7; zie vragenlijst CGVS, d.d. 04 juni 2021, p. 3, vraag 3.5). Gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS werd eveneens geïnformeerd naar het tijdstip waarop dit incident heeft plaatsgevonden en antwoordt u dat niet exact weet wanneer dit gebeurde, aangezien u daar niet bij aanwezig was. Echter werd u wel door uw broer ingelicht dat uw neef E.(...) D.(...) C.(...) in **augustus 2019** was overleden door schotwonden (NPO, p. 17). Naar aanleiding van deze gebeurtenis zijn de ouders van uw neef erop uit hem te wreken door u te doden. Het gaat hier dan ook om een cruciaal element in uw relaas daar u juist deze wraak opwerpt als vrees bij een eventuele terugkeer naar Angola (NPO, p. 15 – 16). **Dat u tegenstrijdige verklaringen neerlegt over zulk belangrijk punt, haalt opnieuw de geloofwaardigheid van uw vrees sterk naar beneden.**

Voorts wordt u volgens uw verklaringen die terug te vinden zijn in uw Nederlands dossier in **november 2018** ingelicht dat u gedwongen zal moeten huwen met uw neef. U komt thuis van uw werk en treft **de familie van uw vader** aan in de voortuin van uw ouderlijk huis in Sapu. Na aankomst wordt u ervan op de hoogte gebracht dat alles omtrent het huwelijk reeds in kannen en kruiken is. Zo werd de bruidsschat reeds betaald aan uw vader en zou u vervolgens bij uw neef E.(...) D.(...) C.(...) intrekken in afwachting van de ceremonie die zou plaatsvinden in de provincie Uige. Alles werd reeds afgesproken door de familie van uw vader zonder uw medeweten (Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 4, 12 – 14, 20 - 21 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelt u hetzelfde verhaal, namelijk dat u terug kwam van uw werk en opmerkte dat er een discussie gaande was in de tuin. In dit geval gaat het echter om een discussie tussen **de familie van uw moeder en de familie van uw vader**. De discussie vindt deze keer plaats in **april 2019** en dus niet in **november 2018** (NPO, p. 17; Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 4 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier).

In tegenstelling tot wat u verklaart in Nederland werden er op het moment van deze discussie in de tuin volgens uw verklaringen hier in België nog geen stappen ondernomen in de richting van het huwelijk dat zou plaatsvinden tussen u en uw neef. Het enige dat u heeft vernomen is dat u moest huwen en dat u de leeftijd had bereikt daarvoor en dus 19 jaar was. (NPO, p. 19). U geconfronteerd met het feit dat u in Nederland vertelde dat uw vader reeds een bruidsschat had ontvangen op het moment dat u werd ingelicht over het huwelijk legt u uit dat u dat antwoord in Nederland louter als voorbeeld gaf om de traditie uit te leggen (NPO, p. 23 – 24). Dit is echter geen verschoningsgrond voor deze benoemde tegenstrijdigheid. Ook in Nederland verklaart u immers rechtuit niet op de hoogte te zijn van de voorbereidingen, maar dat u wel door uw vader werd geïnformeerd toen iedereen in de voortuin was. Hij heeft u toen uitgelegd dat hij de bruidsschat heeft gekregen en dat alles rond was (Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 21 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). **Niet alleen legt u tegenstrijdige verklaringen neer over het moment waarop u het gearrangeerd huwelijk vernam, maar ook over wie daarbij aanwezig was en welke stappen reeds werden ondernomen richting de organisatie ervan.** Overigens stelt u op het CGVS tot die dag in april 2019 niets af te hebben geweten van de traditie waarbij de jongste dochter van een broer moet huwen met de oudste zoon van de oudste zus (NPO, p. 17). U gevraagd of dergelijk huwelijk reeds eerder heeft plaatsgevonden binnen uw familie antwoordt u: “Er zijn huwelijken geweest in mijn familie, maar ik kan niet bevestigen of dat iets met die traditie te maken had.” (NPO, p. 18). Nooit heeft iemand u iets verteld over deze traditie bestaande in uw vaders familie (NPO, p. 18 - 19). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u in Nederland wel een soortgelijk huwelijk opgaf als voorbeeld, namelijk tussen uw nichtje – de dochter van uw oom - en een neef van haar. U hoorde er lang geleden over tijdens een los gesprek waarbij werd verteld dat meerdere mensen, ook uit andere families, waren getrouwd volgens deze traditie. U had alleen niet verwacht dat het u zou overkomen (Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 8 – 9, 11 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). **Uw verklaringen in Nederland en uw verklaringen hier in België met betrekking tot uw kennis van de traditie zijn niet met elkaar te verenigen en bevestigen verder het reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van uw relaas.**

Tenslotte dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw relaas eveneens wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot uw vluchtweg. Deze hangen overigens samen met de tegenstrijdigheden die reeds werden vastgesteld omtrent het moment dat u kennis nam van het gearrangeerd huwelijk. Zo verklaarde u aanvankelijk in uw **Nederlands dossier** dat u tot november 2018 in uw ouderlijk huis te Sapu, dicht bij de kerk Kimbangu, verbleef. Nadat u kennis nam van het gedwongen huwelijk vluchtte u naar Mabor waar u tot januari 2019 verbleef. U werd ontdekt door uw neven langs vaderskant en dook onder in het huis van uw oma langs moederskant, wonende in Uige. Hier verbleef u tot april 2019. Vanaf april 2019 tot de dag van uw vertrek, 28 september 2019, verbleef u bij een vriendin in de wijk [...] in Luanda. Het is zij die u in contact bracht met meneer A., opdat hij u zou kunnen helpen bij uw vlucht (Rapport eerste gehoor, d.d. 07 oktober 2019, p. 4 – 5; Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 5, 19 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Hetgeen op 03 september 2020 werd genoteerd in uw **verklaring voor DVZ** stemt daar grotendeels mee overeen. U woonde tot november 2018 in Kimbangu. Nadien verbleef u tot en met december 2018 in de wijk Mabor, te Cazenga, om nadien te verhuizen naar Uige waar u tot april 2019 verbleef. De laatste maanden tot de dag van uw vertrek, 28 september 2019, woonde u in de wijk [...] (zie verklaring DVZ, p. 6, vraag 10).

Gedurende het **persoonlijk onderhoud van 16 september 2022 op het CGVS** legt u echter volstrekt tegenstrijdige verklaringen neer. U woonde tot april 2019 bij uw ouders in Sapu. Vervolgens vluchtte u naar uw vriendin, I. A., in Mabor. Hier verbleef u een maand en enkele weken dus uitgerekend minimum tot juni 2019. U dook vervolgens onder in het huis van uw tante, de zus van uw moeder, in Uige. Midden augustus 2019 trok u in bij uw vriendin C. A., wonende in de wijk Kilamba, dewelke u in contact bracht met meneer A.. U kon bij haar verblijven tot de dag van uw vertrek, 28 september 2019 (NPO, p. 5 – 7).

Geconfronteerd met de meest flagrante tegenstrijdigheden uit uw verklaringen in het kader van deze procedure en de procedure in Nederland, weet u hier geen verschoning in te bieden. Op de vaststelling dat u de oorsprong van uw vluchtrelaas op twee verschillende tijdstippen plaatst, verdedigt u zich door te stellen dat u dat gezegd heeft, omdat de traditie wordt toegepast wanneer je 19 wordt. U werd 19 in maart en in 2018 studeerde u nog tot december. (NPO, p. 23), **een verklaring die eerder de wenkbrauwen doet fronsen dan afbreuk te doen aan voornoemde, duidelijk tegenstrijdigheid.** Dat u in Nederland vertelde bij uw oma langs moederszijde te hebben verbleven in Uige, maar hier in België bij uw tante langs moederszijde beantwoordt u als volgt: “Mijn grootmoeder langs moederszijde woont nu in Congo. Mijn grootmoeder langs vaderskant woont in Uige. Ik heb in Holland gezegd dat ik in Uige bij mijn tante heb gewoond en dat mijn oma langs vaderskant in Uige heeft gewoond. Hier heb ik dat ook verteld.” (NPO, p. 23) Een verklaring die geen steek houdt aangezien u in Nederland wel degelijk zei: Ik ben toen daar gaan wonen met mijn oma. Het is mijn oma, van mijn moederskant. (Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 5, 19 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Nadat u letterlijk werd voorgelezen wat u heeft gezegd in Nederland antwoordt u volledig naast de kwestie en weet u bovenstaande vaststelling nog steeds niet te weerleggen.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen in uw vluchtrelaas kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u opgeworpen vrees voor vervolging in uw land van herkomst, in casu Angola. Er dient immers te worden benadrukt dat van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, verwacht mag worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt zowel met betrekking tot zijn nationaliteit en andere persoonlijke informatie, als betreffende elementen die de aanleiding vormen van zijn vertrek en dit vanaf het begin van de procedure. Tevens mag verwacht worden dat hij tijdens de ganse procedure eenduidige verklaringen aflegt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. **Gezien u heeft nagelaten zowel over uw relaas als over uw vlucht – en reisweg geloofwaardige verklaringen neer te leggen, dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.**

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 28 november 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de Vreemdelingenwet’), van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekster vat haar betoog aan met een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en over het beoordelen van contradicties en omissies in de verklaringen van een verzoekster om internationale bescherming. Met betrekking tot de motieven omtrent verzoeksters tegenstrijdige

verklaringen over haar reisweg stelt verzoekster dat haar visum bekomen werd door A.. Zij meent dat hij alles regelde en dat zij dacht dat hij een visum ging aanvragen bij de Portugese ambassade. Van de aanvragen bij de Poolse en Duitse ambassades stelt zij geen weet te hebben gehad. Vervolgens gaat verzoekster in op de motieven omtrent de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen voor de Nederlandse en Belgische instanties en stelt dat zij zich in Nederland niet gehoord voelde en niet het gevoel had dat zij vrijuit kon praten terwijl ze dit wel kon bij het CGVS. Tevens betreurt zij ook dat verwerende partij zich louter focust op de data in haar verschillende verklaringen en dat hetgeen zij voor de Belgische instanties heeft uiteengezet niet grondig werd onderzocht. Verzoekster besluit door te stellen dat een dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Tevens meent verzoekster dat verwerende partij de materiële motiveringsplicht heeft geschonden doordat de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat verwerende partij geen geloof hecht aan haar vrees terwijl zij wel degelijk heeft aangetoond dat haar leven in gevaar is in Angola.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoekster in hoofdorde haar de vluchtelingenstatus toe te kennen. Subsidiair vraagt zij haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (stuk 1) en een bewijs van pro deo bijstand (stuk 2).

3. Voorafgaande opmerkingen

3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door de familie van haar vader. De kern van het asielrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens haar verklaringen is er in de familie van haar vader een traditie dat een zoon van de oudste zus moet trouwen met een dochter van de jongste broer. Verzoeksters tante wilde dat deze traditie gevolgd werd en dat verzoekster met haar zoon zou trouwen. Verzoekster weigerde dit huwelijk en ging op de vlucht voor haar familie. Tijdens haar afwezigheid kregen verzoeksters ouders doodsbedreigingen. Een van haar neven zag haar op een bepaald moment in Luanda waarna de familie van verzoeksters vader haar ouderlijk huis, waar zij niet aanwezig was, binnenviel. Daar ontstond een hevige ruzie waarin de neef waarmee verzoekster zou moeten trouwen, verwond werd en later bezweek aan zijn verwondingen. Daarop willen de ouders van de betrokken neef wraak op verzoekster. Hierdoor werd verzoekster bang en begon haar vlucht uit Angola te plannen. Hiertoe overhandigde zij haar identiteitskaart en haar paspoort aan een zekere A. die voor haar een visum om Angola te verlaten regelde. Op 28 september 2019 verliet verzoekster Angola en reisde naar Nederland waar zij werd aangehouden op verdenking van het gebruik van een vals visum. Op 30 september 2019 diende zij er een verzoek om internationale bescherming in, wat resulteerde in een weigeringsbeslissing. Verzoekster reisde dan verder door naar België waar zij op 24 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

4.3. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier, en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting kan de Raad verwerende partij bijtreden dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover, in de door haar geschetste omstandigheden, niet geloofwaardig zijn.

De Raad stelt in navolging van de bestreden beslissing meerdere tegenstrijdigheden vast tussen verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar reis vanuit Angola en stukken die opgenomen zijn in het administratief dossier voorhanden zijn die de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas ondermijnen. De Raad kan de bestreden beslissing bijtreden in zoverre daarin wordt overwogen dat:

(i) er uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat er geen visumhit voor een Portugees visum op verzoeksters naam terug te vinden is in de beschikbare databanken, hoewel zij verklaarde gereisd te hebben met een Portugees visum (notities PO, p. 13-14; map DVZ, visum stukken);

(ii) opzoekingen in het visumdossier van verzoekster aantonen dat zij visum aanvragen deed bij de Poolse en Duitse instanties op 28 maart 2019 en 24 juli 2019 respectievelijk, wat wijst op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen daar deze visa aangevraagd zijn voordat volgens verzoeksters verklaringen haar problemen waren begonnen en voordat zij A. had aangesproken om een visum te verkrijgen (notities PO, p. 13 & 17);

(iii) het niet aannemelijk is dat verzoekster geen weet had van de Poolse en Duitse visumaanvragen, zoals zij verklaarde (notities PO, p. 14), aangezien een aanvrager van een visum persoonlijk moet verschijnen om zijn biometrische gegevens te laten opnemen;

(iv) verzoekster in Nederland verklaarde dat zij wel weet had van de Poolse en Duitse visumaanvragen en dat zij zelf naar de Duitse ambassade is gegaan (map DVZ, rapport eerste gehoor van 7 oktober 2019 in het kader van de Nederlandse procedure, p. 8-9; rapport nader gehoor van 8 oktober 2019 in het kader van de Nederlandse procedure, p. 5), wat haar verklaring dat zij geen weet had van andere visa dan een Portugees visum eens te meer tegensprekt.

Verzoekster weet voorgaande vaststellingen niet te weerleggen waar zij in het verzoekschrift stelt dat haar visum door A. geregeld werd, dat zij dacht dat hij een aanvraag bij de Portugese ambassade ging doen en dus niet bewust was van de Poolse en Duitse visum aanvragen. Dit is een loutere herhaling van de verklaring die verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf die vooreerst bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming al in overweging is genomen zoals blijkt uit de bestreden beslissing en die, gezien het een loutere bewering betreft, de objectief vaststelbare feiten waarop voorgaande vaststellingen gebaseerd zijn, niet kan weerleggen.

Daarenboven stelt de Raad in navolging van verwerende partij ook vast dat de hulp van A. bij verzoeksters visumaanvragen op zich al weinig geloofwaardig is. Verwerende partij motiveerde hierover geheel correct als volgt: *“Sowieso wordt de hulp van A. reeds sterk betwijfeld door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegt omtrent jullie onderling contact. Op het CGVS meent u elkaar tweemaal te hebben gezien. De eerste keer op het moment dat u hem uw paspoort en identiteitskaart overhandigde. De tweede keer was op de dag van uw vertrek, 28 september 2019, toen hij u die documenten teruggaf (NPO, p. 13). In Nederland daarentegen verklaart u dat u en A. elkaar voor het eerst hebben gezien op de luchthaven, 28 september 2019. Voordien overhandigde u uw documenten niet persoonlijk aan A., maar wel via uw vriendin (Rapport eerste gehoor, d.d. 07 oktober 2019, p. 9 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Gedurende het interview bij DVZ van 03 september 2020 stelt u hem 3000 dollar te hebben betaald, op het CGVS ongeveer 700 euro en in Nederland 4000 dollar of twee miljoen kwanza (NPO, p. 14; verklaring DVZ, p. 13, vraag 36; Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 24 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier).”* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster tegen deze motieven geen enkel concreet verweer voert en dat deze vaststellingen steun vinden in het administratief dossier.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen ten overstaan van het CGVS met betrekking tot de problemen die zij zou hebben gekend significante tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen die zij hieromtrent deed ten overstaan van de Nederlandse instanties en de DVZ respectievelijk, wat de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas verder ondermijnt. De Raad kan de motieven hierover in de bestreden beslissing bijtreden in zoverre daarbij wordt overwogen dat:

(i) verzoekster verklaard heeft bij de Nederlandse instanties en de DVZ dat de naam van de neef die zij zou moeten huwen H. J. was terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat diens naam E. D. C. was (notities PO, p. 15-17; map DVZ, rapport nader gehoor van 08 oktober 2019 in het kader van de Nederlandse procedure, p. 13 & 19; vragenlijst CGVS, punt 3.5);

(ii) verzoekster geen eenduidige verklaringen gaf omtrent het tijdstip waarop het gevecht in haar ouderlijk huis waarbij haar neef verwond zou zijn geraakt, plaatsvond. Bij de DVZ verklaarde zij dat dit voorval plaatsvond in november 2019, nadat zij Angola al verlaten had gezien zij daar vertrok op 28 september 2019 (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Bij het CGVS verklaarde verzoekster daarentegen dat die confrontatie plaatsvond in augustus 2019 (notities PO, p. 15-17);

(iii) verzoeksters verklaringen met betrekking tot wanneer het huwelijk geregeld werd, wie daarbij aanwezig was en in welke mate de plannen al gemaakt waren verschillen. Ten overstaan van de Nederlandse autoriteiten verklaarde zij immers dat de regelingen werden getroffen in november 2018, dat familie van haar vader hierbij aanwezig was en dat er al voorzieningen waren gemaakt met betrekking tot de bruidsschat en de woonplaats van het toekomstige koppel (map DVZ, rapport nader gehoor van 8 oktober 2019 in het kader van de Nederlandse procedure, p. 4, 12-14 & 20-21). Ten overstaan van het CGVS verklaarde verzoekster echter dat de aanvankelijke discussie rond haar uithuwelijking plaatsvond in april 2019, dat zowel de familie van haar vader als die van haar moeder aanwezig was en dat er nog geen concrete regelingen getroffen waren (notities PO, p. 15, 17 & 19).

Dat verzoeksters verklaringen omtrent zulke fundamentele elementen zoals de identiteit van de neef waaraan zij zou zijn uitgehuwelijkt, wanneer zij voor het eerst hoorde over de traditie, wie toen aanwezig

was en welke regelingen er werden getroffen tegenstrijdig zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

De Raad stelt vast dat verzoekster deze tegenstrijdigheden niet weerlegt waar zij in het verzoekschrift stelt dat de verschillen tussen haar Nederlandse en Belgische verklaringen te wijten zijn aan het feit dat zij zich niet gehoord voelde in Nederland en niet het gevoel had dat zij vrijuit kon praten terwijl zij dit in België wel kon. Vooreerst kan dit niet gelden als een verklaring voor de vastgestelde discrepanties tussen verzoeksters verklaringen bij de DVZ en het CGVS. Verder blijkt nergens uit dat verzoekster niet de mogelijkheid heeft gekregen om zich vrijuit uit te drukken in Nederland. Tevens blijkt uit het rapport van het nader gehoor dat is opgenomen in het dossier met betrekking tot verzoeksters procedure in Nederland dat verzoekster aan het einde van haar onderhoud in Nederland expliciet gevraagd werd of zij tevreden was over het verloop van het onderhoud en dat zij hierop *“ja, dat ben ik zeker”* antwoordde. Op de vraag of ze opmerkingen had over de manier waarop het gesprek had plaatsgevonden antwoordde zij *“Nee. Ik wil u graag bedanken als gespreksvoerder, maar ook de tolk. Ik bedank jullie beiden.”* Gezien deze vaststellingen kan verzoekster niet gevolgd worden in haar betoog dat zij zich dermate slecht gehoord voelde dat zij geen waarheidsgetrouwe verklaringen kon afleggen.

Verzoekster weet voorgaande vaststellingen ook niet te weerleggen waar zij stelt dat het te betreuren valt dat verwerende partij zich louter heeft gefocust op data en vermeende tegenstellingen in plaats van een ten gronde onderzoek te voeren. Uit het voorgaande en de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verwerende partij wel degelijk het beschermingsverzoek ten gronde heeft onderzocht. Dat daarbij ook verzoeksters verklaringen zoals afgelegd bij de Nederlandse asielinstanties worden in overweging genomen, kan verwerende partij bezwaarlijk ten kwade worden geduid. Van verzoekster kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij ten allen tijde coherente verklaringen aflegt over de problemen die haar ertoe hebben geleid dat zij haar land van herkomst moest verlaten. De vaststelling dat zij over kernelementen van haar relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegt zoals hierboven uiteengezet, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Voorts stelt de Raad vast dat ook verzoeksters verklaringen met betrekking tot de schuilplaatsen waar zij zich heeft opgehouden in Angola tegenstrijdigheden vertonen waardoor de geloofwaardigheid van haar relaas eens te meer op de helling komt te staan. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Tenslotte dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw relaas eveneens wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot uw vluchtweg. Deze hangen overigens samen met de tegenstrijdigheden die reeds werden vastgesteld omtrent het moment dat u kennis nam van het gearrangeerd huwelijk. Zo verklaarde u aanvankelijk in uw Nederlands dossier dat u tot november 2018 in uw ouderlijk huis te Sapu, dicht bij de kerk Kimbangu, verbleef. Nadat u kennis nam van het gedwongen huwelijk vluchtte u naar Mabor waar u tot januari 2019 verbleef. U werd ontdekt door uw neven langs vaderskant en dook onder in het huis van uw oma langs moederskant, wonende in Uige. Hier verbleef u tot april 2019. Vanaf april 2019 tot de dag van uw vertrek, 28 september 2019, verbleef u bij een vriendin in de wijk [...] in Luanda. Het is zij die u in contact bracht met meneer A., opdat hij u zou kunnen helpen bij uw vlucht (Rapport eerste gehoor, d.d. 07 oktober 2019, p. 4 – 5; Rapport nader gehoor, d.d. 08 oktober 2019, p. 5, 19 in landeninformatie NL dat werd toegevoegd aan blauwe map in administratief dossier). Hetgeen op 03 september 2020 werd genoteerd in uw verklaring voor DVZ stemt daar grotendeels mee overeen. U woonde tot november 2018 in Kimbangu. Nadien verbleef u tot en met december 2018 in de wijk Mabor, te Cazenga, om nadien te verhuizen naar Uige waar u tot april 2019 verbleef. De laatste maanden tot de dag van uw vertrek, 28 september 2019, woonde u in de wijk [...] (zie verklaring DVZ, p. 6, vraag 10).*

Gedurende het persoonlijk onderhoud van 16 september 2022 op het CGVS legt u echter volstrekt tegenstrijdige verklaringen neer. U woonde tot april 2019 bij uw ouders in Sapu. Vervolgens vluchtte u naar uw vriendin, I. A., in Mabor. Hier verbleef u een maand en enkele weken dus uiterekend minimum tot juni 2019. U dook vervolgens onder in het huis van uw tante, de zus van uw moeder, in Uige. Midden augustus 2019 trok u in bij uw vriendin C. A., wonende in de wijk Kilamba, dewelke u in contact bracht met meneer A.. U kon bij haar verblijven tot de dag van uw vertrek, 28 september 2019 (NPO, p. 5 – 7).” De Raad stelt vast dat deze motieven hun grondslag vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn. De Raad stelt verder vast dat deze motieven in het verzoekschrift geheel ongemoeid worden gelaten waardoor zij onverkort overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen met de familie van haar neef niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Angola.

5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, zijnde de bedreiging die zij gekend zou hebben omdat zij weigerde haar neef te huwen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Bijgevolg kan ook niet aangenomen worden dat verzoekster bij terugkeer naar Angola omwille van de aangehaalde vluchtmotieven een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou lopen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin brengt verzoekster elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Gezien al het voorgaande is aan deze plicht voldaan door verwerende partij.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde bezwaren kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET